

ни отъ освобождението насамъ, около 350—400,000 лева за наемъ. Въпрѣки голѣмата полза отъ нея за града и държавата, лошото ѝ стопануване силно ударило печата си: държавата е прибираща наема безъ да разходва ни стотинка за поправка на тия скъпи и доходни сгради (Ср. архитектъ Козаровъ „Свѣтлина“, оп. cit., 12.

Освобождението даде новъ потокъ на фабричната индустрия въ Сливенъ. Въ едно кжсо време, вмѣсто предишната имперска сукнена фабрика, тукъ изникнаха 16 други фабрики за сукна, основани отъ частни лица или отъ съдружия на такива. Днесъ държавната Сливенска фабрика е обрѣната въ затворъ<sup>1)</sup>. Презъ 1904 г. нѣкои предприемчиви индустренци въ Сърско (с. Горно-Броди) бѣха се отправили чрезъ Сърския ни агентъ до М-то на финансиитѣ и следъ това до Народното събрание да имъ се отпустнатъ една тепавица и единъ даракъ отъ бившата държавна фабрика въ Сливенъ (изъ архивата на М-то на Външнитѣ работи 15. V. 1904).

Почти всички по-нови машини на Сливенскитѣ фабрики сж доставяни отъ Белгия. Това е обрѣнало вниманието на Белгийскитѣ индустренци, а Белгийския дипломатиченъ агентъ презъ 1893 г., когато дошелъ въ София, едно отъ първитѣ му желанія е било да иде въ Сливенъ и види тия български индустренци, които изнасяли отъ Белгия ежегодно толкова много машини (Ср. „Свѣтлина“, год. III, кн. IV).

Когато Шмидъ билъ директоръ на финансиитѣ въ Източна Румелия, той, въ качеството на неговъ помощникъ — поддиректоръ, посетилъ гр. Сливенъ и виждайки, че не съществува никаква индустрия, свикалъ събрание въ помещението на държавната фабрика за аби, на което между другитѣ присѣствували: Стефанъ Саръизановъ, Г. Гиговъ, Анд. Бояджиевъ, Д. Йордановъ, Георги Стефановъ, П. Поповичъ, Т. Кювлиевъ, Недю Х. Ивановъ, Д. Саръивановъ, Т. Каловъ, Д. Пехливановъ, Роховъ, и др., на които, следъ една насърчителна речъ за повдигане на мѣстната индустрия и създаване работа на хиляди ржце, предложилъ да се образува едно индустрено акционерно дружество въ Сливенъ. Събраието тугакъ избрало комисия подъ негово председателство за да изработи устава. На следния день сжщото събрание одобрило устава, основало се индустрено акционерно дружество „Напредѣкъ“ съ 6000 турски лири капиталъ, раздѣлени на 20 акции по 300 лири, отъ които една акция Х. Калчевъ записалъ. Пръвъ директоръ на дружеството билъ избранъ Д. Йордановъ (шампиона). Държавната фабрика била взета подъ малкъ наемъ и, основно поправена, е почнала да работи шинеленъ шаекъ. Калчовъ уредилъ чрезъ началника на милицията, што изработения шаекъ да се откупи за Румелийската милиция. Това способствувало, штоо дружеството още първата година да даде една сносна печалба на акционеритѣ и тоя успѣхъ насърчилъ Сливенци за основаването на свои фабрики. Впоследствие основанитѣ собствени тъкачни фабрики отъ разни дружества сж били подкрепени нравствено и вещно отъ сжщия К. Х. Калчовъ, който по тоя начинъ се явява като единъ отъ първитѣ поощрители на Сливенската тъкачна индустрия, която се разви отпосле до такива голѣми размѣри.

<sup>1)</sup> Съ решение на Министерския Съветъ 1904 г.